

«El sexe i la burocràcia fan una barreja explosiva»

Lluís-Anton Baulenas, el flamant guanyador del primer premi de la col·lecció de narrativa eròtica de l'Editorial Pòrtic, «La Piga», és un supervivent nat. S'ha llençat de ple al pati dels lleons de la literatura i, de moment, se n'està sortint prou bé.

Albert Mas-Griera

Lluís-Anton Baulenas és un dels pocs escriptors catalans que ha decidit fer el salt dins el buit que suposa voler viure dels seus llibres. Ara fa un any va deixar les, diguem-ne, comoditats de l'ensenyament públic per a dedicar-se de ple a les seves dues grans passions: escriure i fer teatre (les hores que ara imparteix en una acadèmia privada són bàsicament alimentàries). I la sort sembla que ha premiat el seu gust per l'aventura; no només li acaben de donar un premi literari, que es publicarà al Nadal; el seu segon llibre de narrativa, *Sus Scrofa*, publicat per Eumo, està a punt d'eixir al carrer; i per fer-ho encara més bonic, el Ministeri de Cultura li ha concedit un dels ajuts per a la creació literària (el telegrama que ha rebut no en diu la quantitat, però serà substancial) per tenir llesta una altra obra el setembre de l'any vinent. «La Generalitat va refusar els projectes que vaig enviar-los» confessa. Pel que hem vist, s'ha estimat més anar sobre segur.

Lluís-Anton Baulenas va ser, i això és un fet que li agrada remarcar, perquè gairebé ningú ho sap o no se'n recorda, l'autor del primer manual de Llengua Catalana de COU que es va publicar a Catalunya —un llibre que encara funciona, amb èxit, en molts centres. L'experiència docent potser ha marcat la seva producció, però també el teatre. Ara prepara una obra sobre textos seus, *Frenopàtic*, amb Oriol Tramvia.

—*El premi de La Piga ha tingut algunes anècdotes curioses, ¿podries*

«Els autors poc coneguts necessiten guanyar un premi».

fer-nos-en cinc cèntims?

—Potser la més forta és que jo no havia rebut cap invitació per anar a la cerimònia de lliurament... Van exposar-se a donar un premi a un autor que no hi era.

—*També hi ha hagut alguna confusió amb el títol de la teva novel·la...*

—Sí. Durant la cerimònia, quan van dir que jo era un dels finalistes, van anunciar que la novel·la no tenia títol. I sí, que en tenia: *Fascinació d'amor*. Després, quan van dir que jo

era el guanyador, van presentar-la amb un nou títol, alguna cosa com ara *Em dic Vicenç Aldana i em considero una persona normal*, davant la meua sorpresa. El títol final, doncs, no està decidit.

Fascinació d'amor narra els treballs herculis (en tots els sentits) que ha de fer un humil bidell per accedir al cos d'una distingida dama anglesa que cada any convoca oposicions al seu cos. La combinació de les experiències del protagonista i el llenguatge oficial usat en tot el procés burocràtic que comporten les diferents proves dels opositors és un dels encerts de la novel·la, escrita en clau d'humor.

—*Tu, és clar, també vas haver d'opositar per tenir una plaça de professor, tot i que el cos docent no té res a veure amb el de la senyora del teu llibre...*

—No, res a veure. El cos docent té un altre tipus de morbo. De tota manera, el món de la burocràcia —i especialment el de la burocràcia opositora— és tan irreal que qualsevol cosa viva que hi posis en contacte funciona per força; i amb el sexe, la barreja és explosiva.

—*¿Per què t'hi vas presentar, a aquest concurs? ¿T'interessa especialment, la narrativa eròtica?*

—M'interessa, i ja n'he fet de tant en tant en els meus relats. Però no en sóc cap expert ni la llegeixo amb un interès especial. M'hi vaig presentar perquè, i això és un fet, els autors encara no prou coneguts no tenim més remei que guanyar un premi. Pots tenir totes les bones crítiques que vulguis, però la promoció és molt pobra i ningú no et coneix. A més, la iniciativa de *La Pi-*

ga era simpàtica. I, sobretot, era una ocasió única; m'imaginava que els que solen guanyar tots els premis no es presentarien en aquest, perquè la dotació econòmica era modesta, el viatge a Grècia ja l'han fet i la pornografia els podia fer por.

La decisió del jurat va ser unànime, Lluís-Anton Baulenas espera, ara, el veredict de la crítica i del públic. Al seu horitzó personal encara hi ha núvols, però ja no van carregats de pedra. □